ΠΑΝΤΙΕΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

Αγωνιστές του κινήματος γράφουν στην Παντιέρα για την κομβική αναγκαιότητα της πραγματοποίησης της Πορείας του Πολυτεχνείου 2020

Γράφει η **Μαρία Μπόλαρη**

Μαζικές προσλήψεις σε νοσοκομεία, σχολεία, κοινωνικές υπηρεσίες

Φορολογήστε τους πλούσιους – Μέτρα στήριξης των αδυνάμων

Όχι στους εξοπλισμούς και τις πολεμικές προετοιμασίες

Όχι στην καταστολή και στην περιστολή δικαιωμάτων

Ο εορτασμός και η πορεία του Πολυτεχνείου είχαν πάντα **διπλό χαρακτήρα.**

Από την μια, η συλλογική ιστορική μνήμη. Πώς φτάσαμε στην εξέγερση του Νοέμβρη του ’73, τί έγινε στη διάρκειά της και τί ακολούθησε μετά από αυτήν. Τα πολιτικά συμπεράσματα που βγήκαν από την αντιδικτατορική πάλη και τις επιλογές που έγιναν από τις οργανώσεις της Αριστεράς, επαναστατικής και ρεφορμιστικής. Ο φόρος τιμής στους πρωταγωνιστές της. Όχι μόνο στις πρωτοπορίες, αλλά και στους χιλιάδες αφανείς που την έκαναν μαζικό

πολιτικό γεγονός.

Από την άλλη, η διεκδίκηση και η πάλη για όσα έθετε η εκάστοτε πολιτική συγκυρία.

Φέτος, ο κόσμος μας δοκιμάζεται από το συνδυασμό της επικίνδυνης υγειονομικής κρίσης, που προκαλεί η εξάπλωση της πανδημίας, και της βαθιάς οικονομικής κρίσης, που προϋπήρχε αλλά τώρα χειροτερεύει.

Παντού οι άρχουσες τάξεις, πιστές στο δόγμα του νεοφιλελεύθερου καπιταλισμού, επιλέγουν τη διάσωση των επιχειρήσεων και των κερδών σε βάρος της υγείας και της ζωής -κυριολεκτικά- της πλειονότητας της κοινωνίας, σε βάρος των φτωχών.

Έτσι και η κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας. Οι επιλογές της είναι ξεκάθαρες, όχι μόνο για το σήμερα αλλά και για το αύριο.

Ο Μητσοτάκης δεν έκανε τίποτα για να ενισχύσει το **ΕΣΥ,** αλλά δρομολόγησε την επείγουσα πρόσληψη 15.000 επαγγελματικών στελεχών στο στρατό.

Η Κεραμέως βαδίζει από φιάσκο σε ναυάγιο στα σχολεία, όμως η κυβέρνηση αποφάσισε την επείγουσα πρόσληψη 3-4 χιλιάδων σεκιουριτάδων για το «σώμα» αστυνόμευσης στις σχολές.

Οι εργοδότες δεν πιέστηκαν για να πάρουν ούτε τα στοιχειώδη μέτρα ενίσχυσης της ασφάλειας και της υγείας στην παραγωγή, πήραν όμως μια σειρά δώρα που θα τους επιτρέψουν να μετατρέψουν την κρίση της πανδημίας σε ευκαιρία αύξησης του ποσοστού εκμετάλλευσης των εργαζόμενων. Γι' αυτό και το νέο νομοσχέδιο που καταργεί το 8ωρο, την πληρωμή των υπερωριών, και που περιορίζει δραστικά τη συνδικαλιστική δράση.

Και όχι μόνο. Την ίδια ώρα που ξεδιάντροπα μας είπαν ότι *«δεν γεννιούνται λεωφορεία και βαγόνια μετρό»,* προχωρούν σε **εξοπλιστικά προγράμματα δισεκατομμυρίων** για να ενισχύσουν τα συμφέροντα της ελληνικής αστικής τάξης στην ανατολική Μεσόγειο και στο ξεδίπλωμα του ελληνοτουρκικού ανταγωνισμού.

Η κυβέρνηση ξέρει ότι «μπαίνει στα δύσκολα». Ξέρει, επίσης, ότι έχει αντίπαλο. Και αυτός μπορεί να έχει υποστεί ήττα, αλλά όχι συντριπτική ήττα. Γι' αυτό καταφεύγει όλο και περισσότερο στην **περιστολή των δικαιωμάτων** και στην **καταστολή.** Στους εργατικούς χώρους και τις απεργίες, στα σχολεία και τις μαθητικές καταλήψεις, στις «συναθροίσεις» στις πλατείες. Ο τρόπος που αντιμετώπισε το μεγάλο **συλλαλητήριο στις 7/10 για την καταδίκη της Χρυσής Αυγής** λέει πολλά. Στόχος της να μην θυμηθούμε τη δύναμή μας, να

μην κάνουμε «συνδέσεις», να μη στραφούμε συνολικά ενάντια στην πολιτική της και τις συστημικές επιλογές.

Έτσι έφτασε και στην **απαγόρευση της πορείας του Πολυτεχνείου.** Γιατί ξέρει τους δεκάδες λόγους που ο κόσμος θέλει να διαδηλώσει. Ο Χρυσοχοΐδης, για να εξασφαλίσει κοινωνική συναίνεση, είπε ότι *«όπως δεν έγιναν παρελάσεις την 25η Μαρτίου, την 28η Οκτωβρίου, όπως δεν γιορτάσαμε το Πάσχα, έτσι δεν θα γίνει και η πορεία του Πολυτεχνείου».*

Ξεπερνάμε το γεγονός ότι οι παρελάσεις θα έπρεπε να έχουν καταργηθεί και ότι δεν μιλάμε για αρνιά και για κοκορέτσια. Να του θυμίσουμε και να θυμόμαστε ότι ο γιορτασμός του Πολυτεχνείου πάντα οργανωνόταν και γινόταν **με ευθύνη του μαζικού κινήματος, φοιτητικού και εργατικού, και της Αριστεράς.**

Έτσι, κόμματα, πολιτικές οργανώσεις, σωματεία και φοιτητικοί σύλλογοι ξεκίνησαν την προετοιμασία για την πορεία. **Με όλα τα μέτρα υγειονομικής αυτοπροστασίας** για όλες και όλους μας. Με ενότητα, συνεννόηση και συντονισμό όλων των αγωνιζόμενων δυνάμεων για τη συλλογική προστασία μας από τον **ιό της πανδημίας** και **τον ιό της καταστολής,** όπως αναφέρεται στο **κοινό κάλεσμα οργανώσεων της πολιτικής Αριστεράς.**

Κατά τη γνώμη μου και αυτή της οργάνωσης που ανήκω, **της ΔΕΑ,** η 17 Νοέμβρη 2020 πρέπει να αντιμετωπιστεί ως ένας κρίκος των αντιστάσεων που θα ακολουθήσουν. Κριτήριο, χρειάζεται να είναι η εξασφάλιση της μαζικής συμμετοχής του κόσμου για την ίδια τη μέρα αλλά και τις υπόλοιπες κινηματικές μέρες που έπονται.

Ίσως γι’ αυτό, έχοντας την επίγνωση του τι της επιφυλάσσει η «επόμενη μέρα», η κυβέρνηση προχώρησε, δια στόματος του **αρχηγού της ΕΛΑΣ,** στην απαγόρευση των συναθροίσεων άνω των 3 ατόμων κατά την 17η Νοέμβρη από τις 6 το πρωί ως τις 9 το βράδυ σε όλη την επικράτεια, γνωστοποιώντας ότι όσοι παραβούν το συγκεκριμένο ΦΕΚ θα πληρώσουν με υπέρογκα πρόστιμα και άλλες ποινές. Κάτι που έκανε και την Ένωση Δικαστών και Εισαγγελέων να τοποθετηθεί ότι η συγκεκριμένη απόφαση συνιστά *«εκτροπή από τις αρχές του κράτους δικαίου και παραβιάζει το άρθρο 11 του Συντάγματος».*

Οι ιδιαίτερες συνθήκες που δημιουργούνται, ίσως, μας οδηγήσουν σε ποικιλόμορφους τρόπους γιορτασμού του Νοέμβρη του ’73. Όμως, σίγουρα, η κυβέρνηση θα βρεθεί αντιμέτωπη με την απαγόρευσή της και την αγανάκτηση που αυτή προκαλεί. Ο κόσμος θα βρει τρόπους να τιμήσει την εξέγερση του ’73 και να διεκδικήσει.

Η ριζοσπαστική Αριστερά χρειάζεται να κινηθεί με εμπιστοσύνη στις διεργασίες που γίνονται στο «βυθό της κοινωνίας». Με εμπιστοσύνη σε παλιότερες και νεότερες εμπειρίες. Με επιμονή στην οργάνωση των αγώνων γύρω από τα αιτήματα αιχμής για την προστασία της δημόσιας υγείας, την εξυπηρέτηση των κοινωνικών αναγκών, την προστασία του λαϊκού εισοδήματος, την υπεράσπιση των δημοκρατικών ελευθεριών. Να θυμίσει τη δύναμη που έχουν στα χέρια τους οι πολλοί που παράγουν και δημιουργούν. Ενισχύοντας την αυτοπεποίθησή τους ως κινητήρια δύναμη της κοινωνίας. Με αυτή τη νοοτροπία θα πρέπει να αντιμετωπίσουμε τον Μητσοτάκη και τη Νέα Δημοκρατία. Μπορούμε, μέσα στην περίοδο που διαμορφώνεται, να τους ανατρέψουμε.

Αυτό, ασφαλώς, θα χρειαστεί, σοβαρή, διαρκή, οργανωμένη προσπάθεια της πολιτικής Αριστεράς, με αποφασιστικό κριτήριο το στόχο της κινητοποίησης της κοινωνικής Αριστεράς, της εργαζόμενης πλειοψηφίας. Και έτσι, για άλλη μια φορά, να ανοίξει **«παράθυρο» στο όραμα, στην κοινωνία που μας αξίζει, το σοσιαλισμό.**

Η Μαρία Μπόλαρη είναι στέλεχος της ΔΕΑ